

Περγοῦ ἔξερχεται εἰς περίπατον. τέσσαρες λευκοὶ Ἐλέφαν-
τες λαμπρῶς κεκοσμημένοι μετὰ πολυτίμων λίθων καὶ χρυ-
σίου, προπορεύονται αὐτοῦ, καὶ ὅταν θεωρῇ τὰς κρίσεις,
τέσσαρες Ἐλέφαντες εἶναι παρόντες. Κατὰ πρῶτον
προσφέρουσι τὰς ὑποκλίσεις των, ἐγείροντες τὰς προ-
βοσκίδας των, ἀνοίγοντες τὰ στόματά των, κάμνοντες
τρεῖς διακεκριμένας φωνὰς, καὶ τελευταῖον γονυπεταῦντες.
Ἀκολούθως δὲ φέρονται εἰς τὴν φάτνην των, ἐνθα ἔκαστος
ἔξ αυτῶν τρώγει ἐπὶ χρυσῶν πινακίων. Διὸς δὲ τῆς ἡμέ-
ρας λούονται μετὰ ὕδατος λαμβανομένου διὰ ἀργυροῦ τανὸς
ἄγγειου· πρὶν δὲ νὰ φάγωσιν τὴν πίωσιν, ἡχοῦσιν αἱ
σάλπιγγες, καὶ σύρονται μετὰ μεγάλης παρατάξεως.

Τὰ στενά μας ὄρια δὲν συγχωροῦσι ν' ἀναφέρωμεν πλειότερα περὶ
τοῦ Ἐλέφαντος.

Η ΟΠΤΑΣΙΑ ΤΟΥ ΜΑΡΡΑΤΩΝΟΣ.

Οἱ αὐτόχθονες Ἀμερικανοὶ δοξάζουσιν ὅτι ἀπαντά τὰ
δημιουργήματα ἔχουσι φυχὰς, οὐχὶ μόνεν οἱ ἄνδρες καὶ
αἱ γυναικεῖς, ἀλλὰ καὶ τὰ κτήνη, τὰ φυτὰ, καὶ τὰ ἄψυχα
ἀκόμη πράγματα, ὡς ξύλα καὶ λίθοι. Πιστεύουσι δ' ἀκό-
μη τὸ αὐτὸν καὶ περὶ τῶν τεχνιτῶν ἔργων. ὡς περὶ τῶν
μαχαιρίων, τῶν πλοίων καὶ τῶν κατόπτρων, καὶ ὅτι, φειρο-
μένων τῶν πραγμάτων τούτων, αἱ ψυχαί των ἀπέρχονται
εἰς ἔτερον κόσμον, κατοικούμενον παρὰ τῶν πνευμάτων τῶν
ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν. Ἐπὶ τούτῳ δὲ θέτουσι πάντοτε
πλησίον τοῦ ἀποθνήσκοντος φίλου τῶν τόξον καὶ βέλη, διὰ
νὰ μεταχειρίζωνται τὰς φυχὰς αὐτῶν εἰς τὸν ἄλλον κόσμον,
καθὼς μετεχειρίζοντο τὰ ξύλινα αὐτῶν σώματα εἰς τὸν πα-
ρόντα. "Οσον δῆμως ἄλογος φαίνηται τοιαύτη ἴδεα, πολ-
λοὶ καὶ ἐκ τῶν Εὐρωπαίων φιλοσόφων συνέλαβον πολλὰς
ἐπίσης ἀπιθάνους δόξας. Τινὲς ἐκ τῶν Πλατωνικῶν μά-
λιστα πραγματευόμενοι περὶ τοῦ κόσμου τῶν ἴδεων,
μᾶς ἀναφέρουσιν οὐσίας καὶ ὄντα οὐχ ἥττον παράδοξα καὶ
χιμαρικά. Πολλοὶ Ἀριστοτελικοὶ ὡμίλησαν ἐπίσης ἀκα-

τανοήτως περὶ τῶν οὐσιωδῶν των σχημάτων Ἀναφέρουμεν
θ' ἐνταῦθα μόνον τὸν Ἀλβέρτον Μάγνον, διστις εἰς τὴν
περὶ τοῦ Μαγνήτου λίθου Θεωρίαν του, κάμνων τὴν πα-
ρατατήρησιν ὅτι τὸ πῦρ ἀραιίζει την μαγνητικὴν αὐτοῦ
δύναμιν λέγει ὅτι ρίψας τὴν προσοχὴν του εἰς τινὰ ἐξ αὐ-
τοῦ καιόμενον ἐντὸς σωροῦ ἀνημυμένων ἀνθράκων, παρει-
ρησε κυανοῦν τινὰ ατμὸν ἐξερχόμενον ἐξ αὐτοῦ, ὁ ὄποιος,
(ώς ἐπίστευσεν ὁ Ἀλβέρτος) ἦτο τὸ οἰσιεδες σχῆμα αὐτοῦ,
ἥτοι κατὰ τὴν φράσιν τῶν Δυτικῶν Ἰνδιῶν μας, ἡ ψυχὴ τοῦ
μαγνήτου.

Μεταξὺ τῶν Ἀμερικανῶν ὑπάρχει παράδοσις ὅτι εἰς
ἐξ αὐτῶν, καλούμενος Μαρβάτων, κατ' ὄπτασίαν κατέβη εἰς
τὸ Λέγα ἀποδεκτήριον τῶν ψυχῶν, ἥτις κατὰ τὴν ἡμετέραν
ἔκφρασιν, εἰς τὸν ἄλλον κίσμον, καὶ ὅτι ἐπιστρέψας ἐδο-
σεν ἀκριβῆ περιγραφὴν εἰς τὸν φίλον του, περὶ παντὸς
πράγματος, τὸ ὄποιον εἶχεν ἴδειν εἰς τὰ μέρη ταῦτα. Ἐκ
τῆς περιγραφῆς δὲ ταύτης ἀποσπέμεν τὰ ἀκόλουθα.

·(1) Μαρβάτων μετὰ μακρὰν ὁδοιπορίαν ἐντὸς κοίλου τι-
νὸς ὄρους, ἔφθασε τελευταῖον εἰς τὰ σύνορα τοῦ κόσμου
τούτου τῶν πνευμάτων, εἰς τὸν ὄποιον ὅμως δὲν ἦδύνατο
νὰ εἰσέλθῃ, διότι ἀμέσως ἀπήντησεν ἐμπροσθέντοι πυκνώ-
τατον δάσος ἐκ βάτων, τριβόλων καὶ ὄξεων ἀκανθῶν, ἀ-
τινα τεσσοῦτον ἥσαν συνηνωμένα καὶ περιπεπλεγμένα τὸ
ἔν μετὰ τοῦ ἄλλου, ὥστε ἥτον ἀδύνατον νὰ περάσῃ δὲν αὐ-
τῶν. Ἐνῷ δὲ ἡγωνίζετο νὰ εὕρῃ δίοδὸν τινα, ἀπροσδοκή-
τως βλέπει τρομερόν τινα λέοντα διστις ἔρριψεν ὄργιλα βλέμ-
ματα κατ' αὐτοῦ. ·Ο Ἰνδός εὐθὺς ἀπεσύρθη εἰς τὰ ὄπί-
σω ἄλλ' ὃ λέων μεθ' ὄρμῆς ἐπήδησε κατ' ἐπάνω του Μήν
ἔχων δὲ κάνεν ἄλλο ὄπλον, ἔσκυψε κατὰ γῆς διὰ νὰ λάβῃ
μέγαν τινὰ λίθου, ἔθαύμασεν μ' ὅλου τοῦτο ἴδων ὅτι ὁ λί-
θος οὗτος ὑπῆρχε μόνον κατὰ τὸ φαινόμενον. Τοῦτο ὅμως
τὸν ἔχαροποίησεν ἐκ τοῦ ἄλλου μέρους, διότι ἴδειν ὅτι καὶ
ὁ λέων ὃς τις εἶχε πιάσει τὸν ἀριστερόν του ὄμον, δὲν εἶχε
δύναμιν νὰ τὸν βλάψῃ, καὶ δτι ἥτο μόνον τὸ πνεῦμα τοῦ
τρομεροῦ ἐκείνου ζώου τὸ ὄποιον ἐφαίνετο. ·Εγκαταλείψας

τὸν ἀνίσχυρον τοῦτον ἔχθρόν του, ἐπροχώρησεν εἰς τὸ δάσος, καὶ ἀροῦ παρετήρησεν ἀρκετὴν ὥραν, ἐπρόσπαθησε νὰ διέλθῃ κανὸν ἀπό τη μέρος αὐτοῦ τὸ ὁποῖον δὲν ἦτο τοσοῦτον πυκνόν. Ἐξεπιάγη μόλις τοῦτο καὶ πάλιν, ἵδων ὅτι διάβατοι δὲν τὸν ἐμπόδιζον διόλου, καὶ ὅτι διέβαινεν εὐχόλως διὰ τῶν ἀκανθῶν καὶ τριβόλων, ὡς νὰ μὴν ὑπῆρχε τίποτε, καὶ ἐν ἐνὶ λόγῳ ὅτε ὅλον τὸ δάσος ἦτο δάσος σκιῶν. Ἐσυμπέραντος δ' ἀμέσως ὅτι τὸ τρομερὸν τοῦτο περίπλεγμα τῶν ἀκανθῶν ἦτον ὡς περίφραγμα, ἐντὸς τοῦ ὄποιου ἦσαν προσδιωρισμένα τὰ πνεύματα, καὶ ὅτι πιθανῶς αἱ ἀπλαῖούσιαι αὐτῶν ἐμποδίζονται διὰ τῶν λεπτῶν ἀκανθῶν, αἵτινες ἄλλως δὲν δύνανται νὰ πράξωσιν οὐδὲν εἰς τὸ σῶμα καὶ σῆμα. Μὲ τὴν ἴδεαν ταύτην ἀπεφάσισε νὰ ἔξακολουθήσῃ τὴν ὁδοιπορίαν του εἰς τὸ περιπεπλεγμένον τοῦτο δάσος· καὶ ὅσον ὅμως ἐπροχώρει, ἤρχισε νὰ ἀισθάνηται εὐωδίαν τινὰ διαχυνομένην εἰς αὐτὸν, ἥτις καὶ βαθυηδὸν ἐγίνετο δυνατωτέρα καὶ γλυκυτέρα. Φθάσας δὲ τελευταῖον εἰς τὸ ἄκρον τοῦ ἀκανθώδους τούτου περιφράγματος, ἕδεν ὥραῖα καὶ πράσινα δένδρα μὲ βλαστοὺς καὶ πολυποίκιλα ἄνθη ἄτινα ἀπετέλουν εὐάρεστόν τινα καὶ ἀξιοθέατον ἔρημον, καὶ ἦσαν ὡς ἐπικόσμημα εἰς τὰς τρομερὰς ἐκείνας σκηνὰς, δι᾽ ᾧ εἶχε διέλθειν πρίν. Ἐντὸς δὲ τοῦ εὐαρέστου τούτου δάσους ἦσαν ὥραῖαι πεδιάδες, ὅπου ἕδε πολλοὺς ἵππεῖς τρέχονταις πλησίον αὐτοῦ, καὶ μετ' ὅλιγον ἤκουεται τὰς φωνὰς διαφόρων κυνῶν. Μετὰ τὰς φωνὰς ἀμέσως ἕδε λευκώτατον ἵππον, καὶ ἐπ' αὐτοῦ νέον τινὰ ἀκόλουθοντα τὰς ψυχὰς πεντακοσίων σχεδὸν κυνῶν, οἵτινες ἔκυνθγουν τὸ πνεῦμα λαγωοῦ τινὸς, ὅστις ἔτρεχε πρὸ αὐτῶν μετὰ ἀπεριγράπτου ταχύτητος. "Οτε ὁ ἵππεὺς ἐπλησίασε πρὸς αὐτὸν, ὁ Μαρράτων ἐνατενίσας προσεκτικῶς, ἕδεν ὅτι ἦτον ὁ νέος ἡγεμὼν Νιγαραγούας, ὃς τις ἐτελεύτησε πρὸ τῆμίσεως ἐνιαυτοῦ καὶ κατ' ἐκεῖνον τὸν χρόνον τὸν ἔκλαυσαν ὅλα τὰ δυτικὰ μέρη τῆς Αμερικῆς, χάριν τῶν μεγάλων αὐτοῦ ἀρετῶν.

Μόλις ἔξηλθεν ὁ Μαρράτων ἐκ τοῦ δάσους, καὶ ἀμέσως

ἔπεσαν εἰς τοὺς ὄφθαλμούς του πεδιάδες κεκαλυμμέναι μόνοι εὐάρεστα καὶ ποικίλα ἀνθη, ρύακια τερπνῶς φιθυρίζοντα, λοφίσκοι καὶ σκιώδεις κοιλάδες, ἅτινα τοσοῦτον τὸν ἔθελ-ξαν, ὥστε εἶναι ἀδύνατον νὰ τὰ παραστήσῃ τις οὐνά τὰ συλλάβη. Εἰς τὸ εὐάρεστον δὲ τοῦτο μέρος ἵδεν ἀναρίθμητον πλῆθος πνευμάτων ἅτινα κατεγίνοντο εἰς διαφόρους διασκεδάσεις ή γυμνάσεις, καθὲν κατὰ τὴν φαντασίαν του. Καὶ ἄλλα μὲν ἐξ αὐτῶν ἔπαιζον τὸ σχῆμα μιᾶς ὄμάδος, ἄλλα δὲ ἕρριπτον τὴν σκιὰν ἐνὸς λίθου, καὶ ἄλλα κατεδάμαζον τὸ φαινόμενον ἵππου, πολλὰ δὲ ἐνησχολοῦντο εἰς διάφορα ἔργογειρα μὲ τὰς ψυχὰς τῶν ἀπελθόντων ἔργαλείων. Διότι τὸ ἐπίθετον τοῦτο δίδουσιν οἱ Ἰνδοὶ εἰς τὰ καιόμενα ή συντριβόμενα ἔργαλεῖά των. Πολλάκις, περιπατῶν εἰς τὰ εὐφρόσυνα ταῦτα μέρη, ἡ θέλησε νὰ ἐκριζώσῃ ἀπὸ τὰ τοσοῦτον πολυποίκιλα καὶ εὐώδη ἀνθη ἅτινα ἐβλάστανον πανταχοῦ, καὶ πολλὰ τῶν ὄποιών δὲν εἶχεν ἵδεῖν εἰς τὴν πατρίδα του· ἀλλ' ἐβλεπεν εὐθὺς ὅτι μόνον ὅτι προσέβαλλον μὲν εἰς τὴν δρασιν, δὲν ὑπέκειντο μόνον τοῦτο καὶ εἰς τὴν ἀφήν του. Ἐφθασε δὲ τελευταῖον εἰς τὴν ὅχθην μεγάλου τινὸς ποταμοῦ, καὶ ὥν καὶ αὐτὸς ἐπιτήδειος εἰς τὴν ἀλιείαν, ἐστάθη πλησίου ἀλιέως τινὸς ὃς τις εἶχε συλλάβει μέγαν ἀριθμὸν σχημάτων ἵχθυων.

Ἐπρεπε νὰ εἴπωμεν ὅτι ὁ Ἰνδὸς οὗτος ήτο πρὶν νυμφεύμενος μετά τίνος ὥραιοτάτης γυναικὸς, ἐξ οὗς καὶ ἔκαμε πολλὰ τέχνα. Οἱ δύο δὲ οὗτοι σύζυγοι τοσοῦτον περίφημοι ήσαν διὰ τὴν ἀμοιβαίαν των ἀγάπην καὶ σταθερότητα, ὥστε οἱ Ἰνδοὶ ἀκόμη καὶ τὴν σήμερον θέλοντες νὰ εὐχηθῶσι τοὺς συζύγους, τοὺς λέγουσι νὰ ζήσωσιν ὡς ὁ Μαρράτων καὶ η Ὅμαρατίλδα. Ὁ Μαρράτων στρέψας ὅλην τοὺς ὄφθαλμούς του ἀπὸ τὸν ἀλιέα, ἵδε τὴν σκιὰν τῆς ἀγαπητῆς του Ὅμαρατίλδας, ἥτες ἀρκετὸν καιρὸν εἶχε προσηλωμένα πρὸς αὐτὸν τὰ βλέμματά της, πρὸ τοῦ νὰ τὴν παρατηρήσῃ ἐκεῖνος. Λί γειρές της ήσαν ἐστραμμέναι πρὸς αὐτὸν, καὶ πηγαὶ δαχρύων ἕρρεον ἐκ τῶν ὄφθαλμῶν της. Διὰ τῶν ὄμματίων της, διὰ τῶν γειρῶν της καὶ διὰ τῆς

φωνῆς της τὸν ἔκάλει πρὸς αὐτὸν, καὶ ταύτοχρόνως ἐφαίνετο ὅτι τὸν ἔλεγεν ὅτι ὁ ποταμὸς ἦτον ἀδιάβατος. Τίς δύναται νὰ περιγράψῃ τὴν χαρὰν, τὴν Θλίψιν, τὴν ἐπιθυμίαν, τὴν ἔκπληξιν καὶ ὅλας τὰς ἐνδομύχους κινήσεις τοῦ Ἰνδοῦ ὅτε ἕδε τὴν ἀκριβῆ του· Ὑαρατίλδαν! Ἀλλως δὲ δὲν ἦτον ἴκανὸς νὰ ἐκφρασθῇ τὸ πάθος του, εἰμὴ διὰ τῶν δακρύων του ἀτινα ποταμηδὸν ἔρρεον εἰς τὰς παρειάς του. Μὴ δυνάμενος ὅμως τελευταῖον νὰ κρατηθῇ, ἐπεσεν εἰς τὸν ποταμὸν, καὶ βλέπων ὅτι ἡτο τὸ φάντασμα τοῦ ποταμοῦ, ἥρχισε νὰ περιπατῇ εἰς τὸν πυθμένα αὐτοῦ μέχρις οὗ ἐφθασεν εἰς τὸ ἄλλο μέρος. Ἡ Ὑαρατίλδα ἐπέταξεν ἀμέσως εἰς τὰς ἀγκάλας του, ἀλλ' ὁ Μαρράτων ἐπεθύμει νὰ μὴν εἴχε τὸ σῶμά του τὸ ὅποιον τὸν ἐμπόδιζε νὰ τὴν ἀγκαλισθῇ. Μετὰ πολλὰς δὲ τελευταῖον ἀμοιβαίας ἐρωτήσεις καὶ διαφόρους ἐρωτικὰς ὅμιλίας, ἡ Ὑαρατίλδα ἔφερε τὸν Μαρράτωνα εἰς οἰκίσκον τινα, τὸν ὅποιον εἶχε κεκοσμημένον μὲ παντὸς εἶδους ἀνθη ἀτινα ηύρισκοντο εἰς τὸ μέρος ἐκεῖνο, καὶ καθ' ἐκάστην ἐπρόσθετε νέον καλλωπισμὸν εἰς αὐτόν. Ἐνῷ δὲ ὁ Μαρράτων ἐθαύμαζε περὶ τῆς ἀνεξηγήτου καλλονῆς τῆς κατοικίας της, καὶ ἐθέλγετο ἀπὸ τὴν πανταχόθεν ἐξερχομένην εὐωδίαν, ἡ Ὑαρατίλδα τὸν εἶπεν ὅτι ἡ πρὸς τὸν Θεὸν εὐλάβειά του, καὶ ἡ μεγάλη του πρὸς τοὺς ἀνθρώπους εἰλικρίνεια ἐξάπαντος ἥθελον τὸν φέρειν εἰς τὸν εὔτυχη ἐκεῖνον τόπον, ὅταν ἡ ζωὴ του λάβῃ τέλος. Ἀκολούθως δὲ τὸν ἐπαρρήσιασε δέο τέκνα των ἀτινα εἴχον τελευτήσειν πρὸ χρόνων τινῶν, καὶ συνεκατοίκουν μετ' αὐτῆς εἰς τὸ αὐτὸ μέρος, συμβουλεύουσα αὐτὸν ν' ἀναθρέψῃ καὶ τ' ἄλλα τὰ μετ' αὐτοῦ μένοντα, κατὰ τὸν ἕδιον τρόπον, ὅστε ὅλοι ὅμοι νὰ συναπαντηθῶσιν εἰς τὴν μακαρίαν ἐκείνην κατοικίαν.

Ἡ παράδοσις προσθέτει ὀκόμη ὅτι ὁ Μαρράτων ὑπῆγεν εἰς τὰς ἀπευκταίας ἐκείνας κατοικήσεις αἵτινες εἶναι ἡ μερὶς τῶν κακῶν ἀνθρώπων μετὰ Θάνατον. Ἀναφέρει δὲ καὶ πολλὰς διαλελυμένας θαλάσσας χρυσίου, ἐνθα ἦσαν

καταβυθισμέναι αἱ φυγαὶ τῶν βαρβάρων Εὐρωπαίων,
οἵτινες ἐπέρασαν διὰ τῆς μαχαίρας τοσαύτας γιλιάδας
πτωγῶν· Ινδῶν διὰ τὸ πολύτεμον τοῦτο μέταλλον.— Ἀλλ'
ἀρκοῦσι ταῦτα πρὸς τὸ παρόν.

ΜΥΘΟΙ ΤΟΥ ΤΑΛΜΟΥΘ.

[Σενάχ. απ. Σελ. 126 Ἀριθμ. 16]

Ἐπὶ τῆς Ἐρυθρᾶς θαλάσσης ὑπάρχει ἀξιομίσητός τις
πόλις τὴν ὅποίαν δὲν τολμῶσι ν' ἀναφέρωσι. Τὰ κριτήρια
τῆς μιαρᾶς ταύτης πόλεως παριστάνονται εἰς τὰ συγγράμ-
ματα τῶν Ῥαββίνων. οἷς δίδουντα τὰς ἀποφάσεις μᾶλ-
λον γελοιώδεις ή δικαίας.— Χωρικός τις ἔχοψε τὸ οὖς τοῦ
ὄνου ἐνὸς τῶν γειτόνων του· ὁ κύριος τοῦ ὄνου ἀνεφέρθη εἰς
τὸ κριτήριον, καὶ οἱ δικασταὶ διέταξαν τὸ ζῶον νὰ μείνῃ
εἰς τὴν ἐξουσίαν τοῦ βλάψαντος αὐτὸν, μέγρις οὐ ν' αὐξηθῇ
τὸ οὖς του, καὶ νὰ παραδοθῇ εἰς τὸν κύριόν του εἰς τὴν
ὅποίαν ἦτο καὶ πρότερον κατάστασιν. Ὁτε ἐπληγόνετό
τις ή ἐκτυπᾶτο, ἦτον ὑπόγρεως νὰ ίκανοποιῇ τὸν δστις τὸν
ἐπληγονεν ἀναλόγως τοῦ αἱ ματος τὸ ὅποῖον τοῦ ἐπῆ-
ρεν. Ὁ ἄρχων Ἐλεάζαρ μόλις φθάσας εἰς τὰς πύλας τῆς
πόλεως ταύτης ἐπληγώθη, καὶ ὁ κριτής διέταξε νὰ πληρώσῃ
τὴν τιμὴν τοῦ αἴματος. Ὁ Ἐλεάζαρ λαβὼν εὐθὺς λίθου
τινὰ τὸν ρίπτει κατὰ πρόσωπον τοῦ κριτοῦ καὶ τὸν πληγό-
νει σκληρῶς. Δός, εἶπεν, εἰς τοῦτον δστις μ' ἐκτύπησεν
οὐτι χρεωζεῖς εἰς ἐμὲ ὁ ὅποῖος σὲ ἐκτύπησα.— Εἰς τὴν πόλιν
ταύτην ὑπῆρχε γέφυρά τις τὴν ὅποίαν δὲν ἦδύνατό τις νὰ πε-
ράσῃ γωρὶς νὰ πληρώσῃ τὸ δικαίωμα τῆς διόδου, καὶ δσοι,
διὰ ν' ἀποφύγωσι τοῦτο ἐπροσπάθουν νὰ περάσωσιν, εἴτε
κολυμβῶντες, εἴτε ἀλλως πως, ἐπλήρονον τὰ διπλὰ. Ὁτε
ἥρχετο ξένος τις ἐπαίτης, ἔκαστος πολίτης τὸν ἔστεδεν ἐν
νόμισμα, ἐφ' οὗ ἦτον ἐπιγεγραμμένον τὸ ὄνομα τοῦ εὔεργέ-
του, ἀλλὰ μήτε νὰ τὸν ἀφήσωσι ν' ἀναγωρήσῃ θέσλον, μή-
τε νὰ τὸν πωλήσωσι κάμ μίαν ζωοτροφίαν, καὶ ὅτε ἀπέθη-